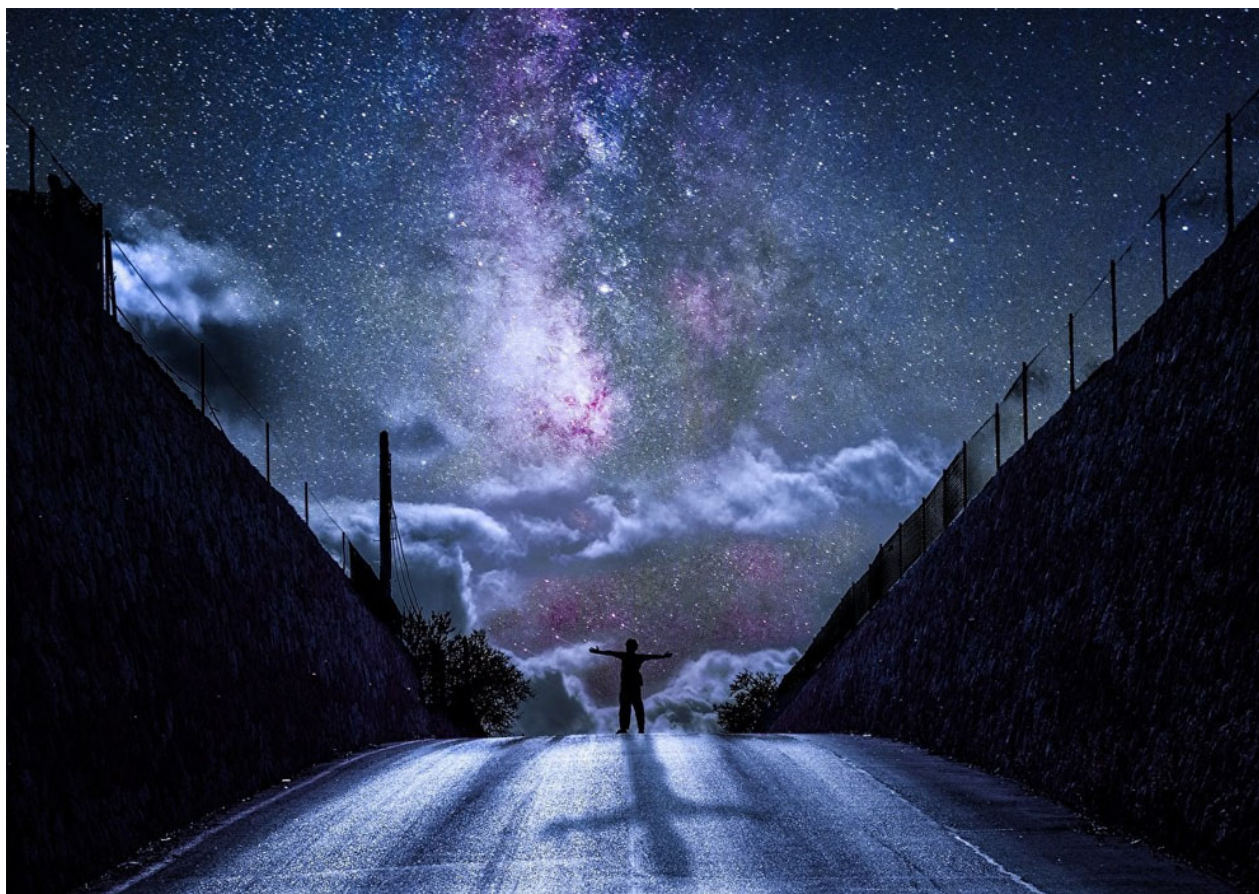

V detstve to je ohromujúci stav: všetko sa zdá byť v poriadku, všetko je ako u ostatných, ale niečo chýba, nejaká nejasná túžba v hrudi. Z čoho túžba? Nie je jasné. Ale niečo chýba. Je to akoby si niečo hľadal. Pokúšaš sa o tom hovoriť s rodičmi, nerozumejú ti. Radia viac spať, viac jesť a neoblbovať hlavu nepochopiteľnými myšlienkami. V mladosti sa o tom pokúšaš hovoriť s priateľmi a spolužiakmi a čím viac hovoríš, tým viac prerastá status „bielej vrany“. Neurčitá túžba v hrudi začína prerastať na nechcenie žiť. Nikto ti nerozumie, nikto ti nedokáže dať odpovede na tvoje otázky, ale oni ťa trápia každý deň, muky z otázok sa zhoršujú a len z ľahka sa upokojuješ, keď večer vychádzaš na dvor a pozeráš sa na hviezdy. Nepochopiteľným spôsobom ťa uspokojuje, láka a priťahuje k sebe blikajúce svetlo ďalekých predalekých svietiacich bodiek. V detstve, pri pohľade na nočnú oblohu vyzeráš tých, ktorí priletia za tebou a vyzdvihnú ťa z tohto nepochopiteľného sveta, ktorí zodpovedia tvoje otázky. (Odkiaľ bolo toto v tebe? Evidentne, to je pamäť tvojej Duše). V mladosti sa toto očakávanie mení na neveru, že niekto priletí a celý tvoj život sa zmení k lepšiemu, pretože otázky sú do teraz bez odpovede. Sú dve, jedna trápí z detstva „Prečo žijem?“ a druhá z mladosti: „Čo robiť, čo musím urobiť?“, oni spolu súvisia, pretože obe sú o jednom a tom istom: o zmysle tvojho života.

Roky bežia a otázky sú bez odpovede. Knihy sú čítané a opäť čítané, nedali odpoveď, ľudia rôzneho veku a postavenia taktiež nechávajú otázky bez odpovede alebo sa usmievajú, keď sa pýtaš „Aký je zmysel nášho života?“

Evolúcia človeka je z opice na súčasný vzhľad podľa školských kníh, nezakorenilo sa to ani v srdci, ani v mozgu, pretože znovu nedali odpoveď na otázky, pretože od detstva boli hviezdy, ich vábivé svetlo a nejaká nepochopiteľná túžba, ktorá prinášala myšlienku, že ty nie si z tohto sveta, a už určite nie z opice. A je tu niekto – taký istý, ktorý priletí za tebou. Pretože opice a hviezdy vzájomne vôbec nesúvisia.

Keď okolitý svet bol k tebe obzvlášť krutý, boli to práve hviezdy, ktoré sušili slzy na lícach, očarujú ťa, bolo im možné povedať všetko, so všetkým sa podeliť a oni ti nalievali nádej, že jedného dňa...

Opice v zoologických záhradách neprejavovali túžbu podeliť sa o bolesť, ktorá žila vo vnútri...

V dospelosti na firemných večierkoch, na plážach si videl jeden a ten istý obraz: chľast, žrádlo, zábava tebe známych ľudí, a ty, ako predtým „biela vrana“. Nedokážeš piť, jesť a zabávať sa, pretože máš na hrudi nejasnú túžbu, takú istú ako v detstve, iba sa zväčšila s tvou dospelosťou „Prečo a na čo žijem?“. A piješ so svojimi priateľmi-známymi-kolegami, ješ, počúvaš ich rozhovory o ničom, o autách, bytoch, dovolenkách a rozmýšľaš „Prečo a na čo žijem?“ Nestačí ti len jesť, len piť, len sa kúpať v mori, len tak žiť. Iba žiť. Nejasná túžba sa zosilňuje z pocitu, že dni idú a ty nemáš na nič čas. A iba hviezdy – potešenie – pozeráš na ne hodiny, neodvracajúc oči. A v horách sú také ohromné! A bezsenná noc pri promóciách po prvý krát priniesla radosť, hneď si pochopil, že ty a hviezdy si nejaký celok, neoddeliteľný a že odpovede na otázky prídu cez hviezdy a táto túžba je reálna, že priletia za tebou a určite ťa vyzdvihnú do nejakého krásneho a láskavého sveta. Kde nebude všetkej tej nespravodlivosti, kde nebude toľko zla a krutosti, že odletíš. Určite odletíš k veľmi dobrým ľuďom, a takí ľudia sú určite. A oni určite odpovedia na otázky. A do tej doby je túžba nejasná, nepochopiteľná. Čo to tak bolí? Srdce?

- Rast pokračuje, srdce neдрží tempo s rastom tela, vysvetľujú lekári rodičom. Rodičia sa ukludňujú. Ale ty to vieš, že to nie je fyzická bolesť, to je niečo iné. Nemateriálne. to, čoho sa nemôžeš dotknúť rukami.

Sen... hlboký, mnohoročný sen. Ale nie kóma. Vďaka práve tomuto štipnutiu „chĺpkov“ Duše, nedovolili zaspáť do bezvedomia, bez prebudenia do: jesť, piť, spať a nič viac. Viac. Aké to je? Čo to je? Čím sa zaoberať, okrem tohto?

Kto hľadá – ten vždy nájde... Áno, tak to je. Hľadáujúcim sa otvárajú cesty. Ak niektorú noc bude v bolestiach v kostičkách prstov vo vyhľadávacích systémoch otázka... jedna a tá istá otázka... ktorá zahmlala sen, jedla a pitia – je možné sa dostať k odpovedi, a on, zdá sa, za hranicou tohto viditeľného, reálneho sveta, v ktorom ľudia rozmýšľajú, či sú potomkami opíc.

Ľudia rozmýšľajú. A preto Slnko svieti. Preto, aby Slnko svietilo, tých, ktorí vedľa rozmýšľať o svojom narodení a stelesnení „držia“ pri zemi, aby stačili generovať potrebnú energiu na vzájomnú výmenu. Neutríno. Aby Slnko svietilo. A zem je v okupácii. A ľudia, ktorí vedľa rozmýšľať, sú v sne. So zábleskami medzi jedlom a pitím – otázky – prečo žijem?

S touto nejasnou bolesťou v hrudi, ktorá je už dávno jasná. Duša túži. Prečo túži? Pretože je deväťrozmerná. Takže svojím potenciálom môže „chĺpkami“ – tokmi sa nachádzať okamžite v jednom signale v deviatich rozmeroch. V deviatich. Ale v skutočnosti „sedí“ v štyroch. Prvý až tretí rozmer je svet, v ktorom žijeme fyzicky, štvrtý rozmer je čas, pohybujeme sa v štyroch rozmeroch a nachádzame sa, zastavili sme sa v troch. Ale Duša sa môže pohybovať v deviatich. Je to ako človek, napríklad, obliekajúci si veľkosť oblečenia 58 a napasujú ho do veľkosti oblečenia 44, ako v ňom bude chodiť? Po častiach bude trhať oblečenie po švíkoch. Tak aj Duša sa pretrháva, „praská“ do druhých rozmerov. Do piateho a šiesteho, keď rozprávky čítajú dieťaťu, tu sa vnára, pretože tam dávnejšie „sedeli“ Obrazy, tam „žili“ Volchvovia, Kudesníci a Kudesnice (Čarodeji a Čarodejnice), Starci aj Starenky, Jogíni. Pre Dušu tam bolo úžasne. Energia a Informácia magického poriadku. A teraz tam je všetko zasvinené, prečítané, sú tam besi a všelijaká diabolčina. Duša tu „ňurá“, ale tam „smrdí“ cudzím, ale Duša preskakuje rozmery vyššie, do siedmeho. A toto je už aké naplnenie potrebnou energiou, ak zo štyroch vyštartuje do siedmeho, mŕňajúc dva predchádzajúce. A to kdeže toľko sily vziať? A siedmy – to je brána, predčverie ôsmeho a deviateho rozmeru. A oni sú pevne zatarasené. V Gálii ježiš Kristus robil „zlé“ obrady, ktoré ho naučili Volchvovia, zatvárajúc od všetkých tieto rozmery (aby nás cudzinci nemohli vymeniť za seba)... a zavrhol ôsmy a deviaty rozmer, urobil blahý skutok pre RASA. A teraz cudzím obrezávajú fyzické telo, a nám vnímanie Duše obrezali. Kde sú oni, tam je prázdnota. Odtiaľto je vesmírna ruská túžba. Duša túži. Áno, tá istá nejasná bolesť na hrudi v detstve a potom aj v mladosti – to všetko je ona, túžba Duše, deväťrozmerná od toho, že „sedí“ v

štyroch rozmeroch. A ôsme s deviatym rozmerom v Duši (kto je RASA) sú otvorené, ale nie je sa čoho dotknúť, pretože samotné rozmery (8sme a 9te) sú zatvorené. A aby Duša nebolela, učili „piť“ víno, zriedené vodou, ale Predkovia mali Suricu, ale neskôršie cudzinci použili proti RASA (alkoholizmus) aj pred tristo rokmi, keď sa začalo očkovanie opilstva. Preto je opilstvo duševnou chorobou a na to nie sú žiadne lieky, iba rozhovormi je to možné „liečiť“. Pred kresťanstvom v Rusku nepili, pretože boli otvorené 8 a 9 rozmery. Tvrdí sa, že Duša netúžila pred kresťanstvom. A teraz, už od detstva je táto nepochopiteľná, prenikavá bolesť. Nezodpovedaná.

Keď sa prebudiš, keď Duša strasie zbytky sna, rozhliadneš sa a nakoniec nasmeruješ svoju cestu, začneš sa pohybovať, nejasná túžba získa iné rysy. Hľadania odpovedí privedú k zemi Predkov. Privedú do činnosti, konkrétne a reálne. A diela začnú prejavovať tvoj potenciál – silné a slabé stránky. Začneš sa spoznávať. Ale nie úradno-sociálne, ale skutočného samého seba.

Služby Bohom a Predkom začnú prejasňovať mozgy, doslovne, presvetlia. Duša sa spojí z mozgom, a keď sa mozog oddá Duši, začnú sa otvárania. Áno, tie isté, nad ktorými si sa trápil celý život: kto si, prečo si, aký je zmysel života?

Počas Služieb sa mení vzťah Duše a mozgu, aj keď budeš jednoducho na Službe, ale budeš sa meniť. Prečo nám je skryté videnie „tajomného“, napríklad, domových (DeduškO), pretože to nie je súčasťou súboru tvorivej skúsenosti práce. Ale hlavne na Službách, v spôsoboch, je možné na krátky moment zapadnúť do utajeného, doslovne povedané, „byť opitým“ bez vína. A toto treba aspoň jeden raz prežiť, aby sme to pochopili. A možno nie na krátko. A môže sa čo to „zlomiť sa“ v hlave. čo začneš vidieť a cítiť. S pomocou Bohov a Predkov. A viac už nebudeš „bielou vranou“. Pretože sú taktiež takí, ako si ty. Aj oni sa taktiež nájdu. Všetko podľa rovnakého algoritmu: Kto hľadá – ...

Áno... túžba zmizne. Nie je prečo viac túžiť. Tak budeš dvíhať hlavu každý deň a pozeráť na hviezdy. Iba budeš čakať na určitý rok priletu Predkov-Svarožičov. A tak pozeráť a kochať sa ďalekými zemiami, odkiaľ prišla tvoja Duša. Už ti bude jasné, kto si a prečo si tu, prečo žiješ. A už nie je viac miesta na úzkosť v hrudi. Ty budeš spať, ješť ako ostatní dookola. Ale tvoj spánok a jedlo už majú úplne iný význam, pretože je dôvod. Je taký názor a nikde sa nechce odlietať z tohto zlého a krutého sveta, systému, ktorý je vytvorený podľa tebe cudziemu algoritmu, pre cudzincov – to je raj a pre teba – peklo. Ale Duša viac netúži. Duša spolu s telom (mozgom) je zaneprázdnená prácou. Je len svetlá sklúčenosť – podľa Rodu, podľa Predkov, podľa znalostí Rodového, podľa... Ale toto už je úplne iné rozloženie. A úplne iné podmienky. Ktoré pôsobia na život a hľadanie. A nádej, čo kto hľadá – ten...

Smútok s pochopenia, čo bolo a čo je teraz na tejto okupovanej zemi. Ale aj radosť, že sa prihodilo žiť práve v týchto časoch, skúšať seba a svoju silu.

A keď systém zovrie, keď peklo dýcha do tváre, v smútku vyvstáva otázka, ktorá sa prejaví na zmenu od tých detsko-mladických, na ktoré prišli odpovede. Ale na túto otázku stále nieje odpoveď.

Keď Predkovia opravili Nebeské Koráby a štartovali z DaÁrie, prečo práve tvoj Prvopredok sa rozhodol zostať na tejto Zemi? Žiť a plodiť deti-vnukov práve tu? Čo Ho motivovalo? Prečo neodletel na svoje Zeme? Motivácia, DED, v čom bola tvoja motivácia? A potom, keď žrec upozornil RODA na globálne záplavy, opäť tu bola príležitosť odletieť na svoje Zeme z tejto Zeme, aj mnohé RODA odleteli, nezostali mnohí Predkovia prežívať regresiu, stratu civilizácie (ale nie technogénnej, ale inej, Predkovia mali civilizáciu najvyššej Duchovnej úrovne), regresiu, ktorú neskôr nazvú dobou kamennou, keď sa zmenila Energia aj Informácia Matky Syrej Zeme, a Predkovia museli začať žiť od „nuly“ po takýchto algoritmoch života „žiť-prežívať“... A opäť už druhý PraŠčur, ktorý v tie Letá viedol náš Rod, sa rozhodol zostať na tejto Zemi, neodletieť. Prečo, DED, si sa takto rozhodol? Aj keď nos strkáš do pekla, trápiš sa, pretože na túto otázku zatiaľ nie je odpoveď. Aká bola motivácia PreŠčurov zostať v tejto sračke, aby sme sa tu potom mohli stelesniť? A tá, motivácia, bola veľmi

vážna. Aj v nej je veď taktiež založený algoritmus poznania: kto si - čo si a prečo si tu. Stavajúc Drevo Rodu svojho vedie k pochopeniu toho, kto si - čo si a prečo si tu. Čím sa máš zaoberať. Strom, napríklad jablň, jeden, vetvičiek veľa, ale veď každá vetvička jablko rodí, nie hrušku, ani slivku, ale jablko. To znamená, že aj ROD nesie jednu úlohu, ktorú „vetvičky“ „rodia“ od Leta do Leta. Ale nedokopeš sa do Vyšných Kolien, tých istých, ktoré sa rozhodli neopustiť túto Zem. Neprebuduješ nateraz túto harmonickú retiazku inkarnácií Predkov, z ktorej ty sám vedieš svoju pozemskú púť. Nedokopeš sa. Zatiaľ... Kto hľadá - ten...

Tak zostáva zatiaľ len žiť, aby sme sa dožili odpovedí. Aby sa dožilo odpovedí z detstva-mladosti. Možno aj teraz... A medzitým poznávať podstatu „jednoducho žiť“. Veď aj v nej je tiež motivácia... Áno, a ešte aká! Možno tá istá... PrvoPredka...

~~~

Přeložil Vedagor: https://vk.com/wall510552269_3057

Sdílet